

mitte warsi rohto ei antud, kelati agga wasta meelt
leiba wotmast, ja anti temmale leiget jomaaega,
miska suud saggedaste pididi kasti, senniks kui nãh-
ha saab, misfugguseks temma haigus pididi jama. Kui
haige kaks pawa rahhul olli seisnud, siis teise pawa
õhtul tundis jo, et hãdda olli lahkumas; sel õsel sai
jãlle tãiemalt hingada, ja teisel hommikul olli pea-
wallo temmast kaddunud, et agga tundis endisest
ihhorammust waia ollaewad. Dmmeti jaksas jãlle
tasfast wiisi rattast aiada, ja, et ta ei tahtnud jãlle
tõ eest kawwalussega hoida, istus wiibimatta wõkki
tahha. Üllewatla panni immeks haiget jo tõ kallalt
leibes, ja maenitses tedda, mitte enneaega peale hak-
kada, mis mitto kord ihhule suremat hãdda kätte
toob. „Ei nõud ennam waewa ma suurt ei tunne,
kõstis Liso, on agga keik kehha kui rammoto, katsun
siiski wãhhã hawalt middagi tehha.“ Tõ lãks ka
ikka ennam korda sedda mõda kui jãlle rammo wot-
tis, nenda et monne pãwa pãrrast jo endist wiisi sai

tõõb tehha; agga siiski sedda endist joudo ei olnud
ennam temma tõõl. Urwati sedda weel haigussega
õhte, ja sest temma peale armo heibeti; ka moisteti
sedda temmale kassuks, et ni pea kui haigust tundis
lahkumad, kõhhe jãlle tõle olli hakkunud. Ehk kãt
Liso ärratõõdimatta tõ kallat olli, olete rõmoga tõõb
kätte wõttis, ja sedda mõda ka ikka rohkemat joudis
tehha, ikka se keppike jãi waia, ja kartis teggia, et
agga kunninga proua, ehk kes temma nimmet tõ
jãrrel kulas, ei wõtta tedda laisaks pãina, sest et
endist tõõb ennam ei joudnud sata. Sepãrrast lãks
temma monne aia pãrrast õhhel õhtul jãlle rohho-
aiaist lãbbi metsa, meelt jahhutama ja joudis pea
senna kõhta, kus sedda wannameest olli nãinud; wa-
tis seãl õmberkaudo, õhkas ka wahhelt kui esimesel
kõrralge, agga keik temma nouud ollid ilma, ei sa-
nud keddagi nãhha, ja mõtles siis issienneses: „Di-
len wiist omma kawwalusse pãrrast se wannamehhe
arimust lahti, et mitte ennam minno liggi ei tahha